

Emberi Jogok Európai Bizottsága
Első Kamara

27131/95 sz. kérelem
Adelmanné Kertész Judit kontra Magyarország

A Bizottság jelentése
(elfogadva 1998. április 16-án)

I. BEVEZETÉS

1. Ezen jelentés a Magyarország ellen 1994. április 20-án benyújtott és 1995. április 26-án nyilvántartásba vett 27131/95 sz. kérelemre vonatkozik.

A kérelmező magyar állampolgár, aki 1945-ben született és Budapesten él.

A kérelmezőt a Bizottság előtt Petruska E., Budapesten praktizáló ügyvéd képviseli.

Az alperes Kormányt képviselője, Dr. Kondorosi F., az Igazságügyi Minisztérium helyettes államtitkára képviseli.

2. A Kormány 1996. szeptember 4-én kapott tájékoztatást a kérelemről. Az írásos észrevételek benyújtása után az eljárás elhúzódásával kapcsolatos panaszt (az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése) 1997. július 2-án elfogadhatónak nyilvánították. Az elfogadhatóságról szóló határozat ezen jelentéshez csatolva található. A felek észrevételeket nyújtottak be az ügy érdemére vonatkozóan, a Kormány 1997. szeptember 29-én és december 4-én, a kérelmező pedig 1997. október 29-én.

3. Mivel a Bizottság (Első Kamara) úgy találta, hogy nincs olyan alap, amelyen az Egyezmény 28. cikke 1(b) bekezdése szerinti békés rendezés lehetséges lenne, mérlegelés után 1998. április 16-án az Egyezmény 31. cikke 1. bekezdésének megfelelően az alábbi tagok jelenlétében elfogadta ezen jelentést:

M.P. PELLONPÄÄ, Elnök

N. BRATZA

A. WEITZEL

C.L. ROZAKIS urak

J. LIDDY asszony

L. LOUCAIDES

B. MARXER

I. BÉKÉS

G. RESS

A. PERENIČ

C. BÎRSAN

K. HERNDL

M. VILA AMIGÓ urak

M. HION asszony

R. NICOLINI úr

4. Ezen jelentésben a Bizottság közli véleményét arra vonatkozóan, hogy a megállapított tények azt jelentik-e, hogy Magyarország megsértette az Egyezményt.

5. Az Egyezmény 31. cikke 2. bekezdésének megfelelően ezen jelentés szövege megküldésre kerül az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának.

II. A TÉNYEK MEGÁLLAPÍTÁSA

6. Az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésére alapított panaszában a kérelmező a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt lefolytatott birtokháborítási perének elhúzódását panaszolja.

7. 1984. júniusában a kérelmező birtokháborítási pert indított a Kerületi Bíróságon a szomszédos étterem bérlője, valamint tulajdonosa ellen. A kérelmező az éttermet az erős szag- és zajkibocsátás folytatásától eltiltó végzés kibocsátását kérte a bíróságtól a bérlő és a tulajdonos ellen. 1985. decemberében keresetét további birtokháborítási elemekkel egészítette ki. 1986. januárjában a Kerületi Bíróság részítéletében a szagkibocsátás megtiltásáról rendelkezett. 1987. októberében a Fővárosi Bíróság elutasította az alperesek fellebbezését.

8. 1988 januárja és 1991 szeptembere között a Kerületi Bíróság tizenkét tárgyalást tartott a kérelmező több alkalommal módosított, illetve kiegészített keresetének fennmaradt részéről. Eközben a kérelmező egy további alperest is perbe vont, és a fő birtokháborítási keresettel összefüggésben különböző adminisztratív eljárásokat indított. A felek kérelmére 1991 szeptembere és 1992 májusa között az eljárást felfüggesztették a peren kívüli megegyezést célzó tárgyalások időtartama alatt. 1992. május 11-én a kérelmező kérte az eljárás folytatását, s ezt követően perbe vont egy további alperest. 1992. júliusában azt kérte a Kerületi Bíróság Elnökétől, hogy pere kapjon elsőbbséget.

9. 1992. októberében és 1993. januárjában a kérelmező ismét panaszt tett az Igazságügy-miniszternél az eljárás elhúzódása miatt. 1993. februárjában sikertelenül panaszolta ugyanezt a Legfelsőbb Bíróság Elnökénél.

10. 1993. május 1-től a szóban forgó étterem bérletét új szerződés szabályozta. Az új szerződésre reagálva 1993. május 4-én a kérelmező néhány új keresetet nyújtott be a bírósághoz különböző felfüggesztő végzések kibocsátását kérve, s ezzel párhuzamosan arra kérte a Kerületi Bíróság Elnökét, hogy ügye kapjon elsőbbséget. 1993. május 6-án a Kerületi Bíróság elsőbbséget adott perének.

11. 1994. január 14-én a Kerületi Bíróság tárgyalást tartott, és felhívta a kérelmezőt arra, hogy pontosan határozza meg az egyes alperesekkel szembeni követeléseit. 1994. február 11-én a kérelmező eleget tett a felhívásnak. 1994. március 22-én a Kerületi Bíróság újabb tárgyalást tartott és 1994. március 30-án újabb részítéletet hozott az ügyben, részben elfogadva, részben pedig elutasítva a kérelmezőnek a birtokháborítással, a zajjal és az erős szagkibocsátással kapcsolatos további elemekre vonatkozó nagy számú követelésének némelyikét. Ez a határozat összesen hét alperest érintett. 1995. június 15-én a Fővárosi Bíróság, fellebbezések nyomán, részben megsemmisítette, részben pedig megerősítette az első fokú határozatot. 1995. november 14-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező felülvizsgálati eljárás iránti kérelmét, mivel azt határidőn túl nyújtotta be.

12. 1996. március 12-én a kérelmező a Legfelsőbb Bíróság határozata ellen alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz. 1997. február 12-én az Alkotmánybíróság, tekintettel a releváns törvényben akkoriban bekövetkezett változásra, megszüntette az eljárást. 1997. március 17-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező újabb panaszát az 1995. november 14-i határozat miatt.

13. Közben, 1995. július 19-én a kérelmező perének fennmaradt részéhez, nevezetesen a kártérítéshez kapcsolódó eljárás keretében a Kerületi Bíróság felszólította a kérelmezőt arra, hogy 45 napon belül határozza meg az egyes alperesekkel szemben támasztott követeléseit. 1996. június 3-án a kérelmező, követeléseinek újabb módosítására való tekintettel, arra kérte a Kerületi Bíróságot, hogy a fent említett alkotmányjogi panasszal kapcsolatos eljárás időtartama alatt függeszse fel a kártérítéssel kapcsolatos eljárást. 1996. július 5-én a Kerületi Bíróság felfüggesztette az eljárást.

14. 1997. május 16-án a kérelmező kérte az eljárás folytatását. 1997. november 11-én és 1998. január 13-án a Kerületi Bíróság tárgyalásokat tartott, 1998. január 21-én pedig ítéletet hozott, amely ellen fellebbezésnek van helye, 250 000 forintot, valamint ezen összeg felszaporodott kamatát ítélve meg kártérítésként a kérelmezőnek. Nem ismeretes, hogy a felek bármelyike fellebbezett-e a döntés ellen.

III. A BIZOTTSÁG VÉLEMÉNYE

A. Elfogadhatónak nyilvánított panasz

15. A Bizottság elfogadhatónak nyilvánította a kérelmező panaszát, hogy ügyét nem bírálták el ésszerű időn belül.

B. Eldöntendő kérdés

16. Az egyetlen eldöntendő kérdés az, hogy vajon a panaszolt eljárás időtartama túllépte-e az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésében megkövetelt “ésszerű időt”.

C. Az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdését illetően

17. Az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének releváns része a következőképpen rendelkezik:

“Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét...a bíróság...ésszerű időn belül tárgyalja...polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában...”

18. A szóban forgó eljárás egy birtokháborítási perrel, számos tiltó végzés kibocsátására irányuló keresettel, valamint egy kártérítési keresettel kapcsolatos. Az eljárás célja “polgári jogi jogokról és kötelezettségekről” folytatott vita tárgyában meghozandó határozat volt, ennél fogva az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének hatálya alá esik.

19. Ez az eljárás, amely 1984. júniusában kezdődött, s amelyet a Bizottság 1998. január 21-én végződöttnek tekint, összesen tizenhárom és fél évig tartott. A Bizottság ugyanakkor emlékeztet arra, hogy a mérlegelendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni kérelem jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett (vö. Eur. Court HR, Foti

and others v. Italy judgment of 10 December 1982, Series A no. 56, p. 18, para. 53). Ennek megfelelően a mérlegelendő időszak valamivel több, mint öt év és két hónapot tesz ki, de az 1992. november 5-e óta eltelt időtartam ésszerűségének megállapításához az eljárás ezen időpontbeli állapotát is számításba kell venni.

20. A Bizottság emlékeztet arra, hogy az eljárás ésszerű idejét az adott ügy egyedi körülményeinek fényében, az alábbi kritériumok segítségével kell megvizsgálni: az ügy bonyolultsága, a felek, valamint az üggyel foglalkozó hatóságok magatartása (ld. Eur. Court HR, Vernillo v. France judgment of 20 February 1991, Series A no. 198, p.12, para. 30).

21. A Kormány szerint a szóban forgó időszak hosszúsága jelentős mértékben az ügy bonyolultságával, és a kérelmező magatartásával magyarázható.

22. A Bizottság megjegyzi, hogy az ügy nem különösen bonyolult. A Bizottság továbbá úgy véli, hogy önmagában a kérelmező magatartása nem ad elégséges magyarázatot az eljárás ilyen mértékű elhúzódására. A Bizottság megjegyzi, hogy voltak az államnak felróható inaktív periódusok 1992. november 5-e és 1994. január 14-e között, amely időpontban az Egyezmény magyar ratifikálását követő első tárgyalást megtartották; továbbá 1994. március 30-a és 1995. június 15-e között, amikor a Fővárosi Bíróság a második részítéletét meghozta; s végül 1997. május 16-a és november 11-e között, amikor az ügy felfüggesztése utáni első tárgyalást tartották a még rendezetlen kártérítési követelésről. A Bizottság úgy véli, hogy az alperes Kormány nem adott meggyőző magyarázatot ezen késedelmekre vonatkozóan.

23. A Bizottság megerősíti, hogy a Szerződő Államoknak olyan módon kell megszervezniük jogrendszerüket, hogy bíróságaik képesek legyenek garantálni a mindenkit megillető jogot arra, hogy polgári jogi jogokat és kötelezettségeket érintő vitákban a bíróság ésszerű időn belül határozatot hozzon (vö. Eur. Court HR, Vocaturo v. Italy judgment of 24 May 1991, Series A no. 206-C, p. 32, para. 17).

24. Az esetjogban kidolgozott kritériumok fényében és a jelen ügy körülményeit figyelembe véve a Bizottság úgy találja, hogy az eljárás túlságosan hosszú ideig húzódott el, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének.

KONKLÚZIÓ

25. A Bizottság egyhangúan arra a következtetésre jutott, hogy az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdését megsértették.

M.F. BUQUICCHIO
az Első Kamara
Titkára

M.P. PELLONPÄÄ
az Első Kamara
Elnöke

FÜGGELÉK

A BIZOTTSÁG HATÁROZATA

az ADELMANNÉ KERTÉSZ Judit által
Magyarország ellen benyújtott
27131/95 sz. kérelem

ELFOGADHATÓSÁGÁRÓL

Az Emberi Jogok Európai Bizottsága (Első Kamara) 1997. július 2-i zárt ülésén az alábbi tagok jelenlétében:

J. LIDDY asszony, Elnök
M.P. PELLONPÄÄ
E. BUSUTIL
A. WEITZEL
C.L. ROZAKIS
L. LOUCAIDES
B. CONFORTI
N. BRATZA
I. BÉKÉS
G. RESS
A. PERENIČ
C. BÎRSAN
K. HERNDL
M. VILA AMIGÓ urak
M. HION asszony
R. NICOLINI úr

M.F. BUQUICCHIO, a Kamara Titkára,

Tekintettel az Emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 25. cikkére;

Tekintettel az ADELMANNÉ KERTÉSZ Judit által Magyarország ellen 1994. április 20-án benyújtott és 1995. április 26-án 27131/95 számon nyilvántartásba vett kérelemre;

Tekintettel:

- a Bizottság Eljárási Szabályzatának 47. cikke által elrendelt jelentésekre;
- az alperes Kormány által 1996. november 4-én előterjesztett észrevételekre és a kérelmező által 1997. január 17-én válaszként előterjesztett észrevételekre;
- az alperes Kormány által 1997. február 25-én előterjesztett kiegészítő észrevételekre és a kérelmező által 1997. április 25-én, illetve 1997. május 15-én válaszként előterjesztett észrevételekre;

Mérlegelés után;

A következő döntést hozza:

A TÉNYEK

A kérelmező, aki 1945-ben született, magyar állampolgár és Budapesten él. Foglalkozása bibliográfia-szerkesztő. A Bizottság előtt Petruska E., Budapesten praktizáló ügyvéd képviseli.

A. Az ügy egyedi körülményei

1984. júniusában a kérelmező birtokháborítási pert indított a Kerületi Bíróságon a szomszédos étterem bérlője, valamint tulajdonosa ellen. A kérelmező az éttermet az erős szag- és zajkibocsátás folytatásától eltiltó végzés kibocsátását kérte a bíróságtól a bérlő és a tulajdonos ellen. 1985. decemberében keresetét további birtokháborítási elemekkel egészítette ki.

1986. januárjában a Kerületi Bíróság részítéletében a szagkiáramlás megtiltásáról rendelkezett. 1987. októberében a Fővárosi Bíróság elutasította az alperesek fellebbezését.

1988. január és 1991. szeptember között a Kerületi Bíróság tizenkét tárgyalást tartott a kérelmező több alkalommal módosított, illetve kiegészített keresetének fennmaradt részéről. Eközben a kérelmező egy további alperest is perbe vont, és a fő birtokháborítási keresettel összefüggésben különböző közigazgatási eljárásokat indított.

A felek kérelmére 1991 szeptembere és 1992 májusa között az eljárást felfüggesztették a peren kívüli megegyezést célzó tárgyalások időtartama alatt. 1992. május 11-én a kérelmező kérte az eljárás folytatását, s ezt követően perbe vont egy további alperest.

1992 júliusában azt kérte a Kerületi Bíróság Elnökétől, hogy pere kapjon elsőbbséget. 1992 októberében panaszt tett az Igazságügy-miniszternél az eljárás elhúzódása miatt. A Fővárosi Bíróság Kollégiumvezetője 1993 februárjában válaszában arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy semmilyen lépést nem tesz az ügyben.

1993. január 20-án a kérelmező ismét panaszt tett az Igazságügy-miniszternél az eljárás elhúzódása miatt. 1993. február 22-én ugyanezt panaszolta a Legfelsőbb Bíróság Elnökénél. 1993. március 22-én a Legfelsőbb Bíróság válaszában arról tájékoztatta a kérelmezőt, hogy nincs hatásköre arra, hogy ügyének elsőbbséget biztosítson.

1993. május 1-től a szóban forgó étterem bérletét új szerződés szabályozta. Az új szerződésre reagálva 1993. május 4-én a kérelmező néhány új keresetet nyújtott be a bírósághoz különböző megtiltó határozatok kibocsátását kérve, s ezzel párhuzamosan arra kérte a Kerületi Bíróság Elnökét, hogy ügye kapjon elsőbbséget. 1993. május 6-án a Kerületi Bíróság elsőbbséget adott perének.

1994. január 14-én a Kerületi Bíróság tárgyalást tartott, és felhívta a kérelmezőt arra, hogy pontosan határozza meg az egyes alperesekkel szembeni követeléseit. 1994. február 11-én a kérelmező eleget tett a felhívásnak.

1994. március 22-én a Kerületi Bíróság újabb tárgyalást tartott.

1994. március 30-án újabb részítéletet hozott az ügyben, részben elfogadva, részben pedig elutasítva a kérelmezőnek a birtokháborítással, a zajjal és az erős szagkibocsátással kapcsolatos további elemekre vonatkozó nagy számú követelésének némelyikét. Ez a határozat összesen hét alperest érintett.

1995. június 15-én a Fővárosi Bíróság, fellebbezések nyomán, megsemmisítette az 1994. március 30-i első fokú határozat néhány birtokháborítással kapcsolatos rendelkezését.

1995. november 14-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező felülvizsgálati eljárás iránti kérelmét, mivel azt határidőn túl nyújtotta be.

1996. március 12-én a kérelmező a Legfelsőbb Bíróság határozata ellen alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz. 1997. február 12-én az Alkotmánybíróság, tekintettel a releváns törvényben akkoriban bekövetkezett változásra, megszüntette az eljárást.

1997. március 17-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező újabb panaszát az 1995. november 14-i határozat miatt. Az Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosa Általános Helyetteséhez intézett újabb panasz is eredménytelen maradt.

Közben, 1995. július 19-én a kérelmező perének fennmaradt részéhez, nevezetesen – többek között – a kártérítéshez kapcsolódó eljárás keretében a Kerületi Bíróság felszólította a kérelmezőt arra, hogy 45 napon belül határozza meg az egyes alperesekkel szemben támasztott követeléseit.

1995. november 22-én a Kerületi Bíróság tárgyalást tartott, amelyet elhalasztott azért, hogy a kérelmező pontosan meghatározhassa fennmaradt követeléseit. Ezután a kérelmező, tekintettel keresetének újabb módosítására, arra kérte a Kerületi Bíróságot, hogy a fent említett alkotmányjogi panasszal kapcsolatos eljárás időtartama alatt függeszse fel a kártérítéssel kapcsolatos eljárást.

1996. július 5-én a Kerületi Bíróság felfüggesztette az eljárást. Az Alkotmánybíróság 1997. február 12-i határozata ellenére az eljárás azóta nem folytatódott.

B. Vonatkozó hazai jogszabályok

A polgári perrendtartásról szóló, többször módosított 1952. évi III. törvény 3.§ (2) bekezdésének rendelkezése szerint a bíróság *hivatalból* gondoskodik a pereknek az alapos tárgyalásáról és ésszerű időn belül történő befejezéséről.

A polgári perrendtartásról szóló törvény 146.§ szerint a felperes a keresetét az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig bármikor megváltoztathatja, feltéve, hogy a

megváltoztatott keresettel érvényesített jog ugyanabból a jogviszonyból ered, mint az eredeti kereset, vagy azzal összefügg. A keresetet ugyanezen időpontig lehet az eredetileg perbe nem vont alperesekre is kiterjeszteni.

A polgári perrendtartásról szóló törvény 213.§ szerint a bíróság egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelemnek önállóan elbírálható egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat, ha ebben a vonatkozásban további tárgyalásra nincs szükség, és ha a többi kereseti kérelem eldöntése végett a tárgyalást el kell halasztani.

A PANASZ

A kérelmező az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdése alapján panaszolja, hogy a fenti polgári peres eljárás ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott.

A BIZOTTSÁG ELŐTTI ELJÁRÁS

A kérelmet 1994. április 20-án nyújtották be, és 1995. április 26-án vették nyilvántartásba.

Az Eljárási Szabályzat 48. cikk 2(b) bekezdésének megfelelően 1996. szeptember 4-én a Bizottság döntött arról, hogy tájékoztatja az alperes Kormányt a kérelemről.

A Kormány írásos észrevételeit 1996. november 4-én terjesztette elő.

A kérelmező az alperes Kormány észrevételeire 1997. január 17-én terjesztette elő válasz-észrevételeit.

1997. február 25-én a Kormány kiegészítő észrevételeket terjesztett elő.

1997. április 25-én és május 15-én a kérelmező kiegészítő észrevételeket terjesztett elő.

A JOG

A kérelmező az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdése alapján panaszolja a birtokháborítási perével kapcsolatos eljárás elhúzódását.

a. A Kormány megjegyzi, hogy az eljárás még folyamatban van, s úgy érvel, hogy a kérelmet mint ilyen módon idő előttit az Egyezmény 26. cikkével való meg nem felelés miatt el kell utasítani. Ezzel összefüggésben emlékeztet arra, hogy mind a nemzetközi, mind a nemzeti bíróságok szokásos gyakorlata az, hogy az elfogadhatóságra vonatkozó kifogásokat

főszabályként in limine litis kell megtenni (Eur. Court HR, De Wilde, Ooms and Versyp v. Belgium judgment of 28 May 1970, Series A no. 12, p. 30, para 54).

A kérelmező emlékeztet arra, hogy, inter alia, a Zanghi kontra Olaszország ügyben (Eur. Court HR, Series A no. 194-C) és a Pierazzini kontra Olaszország ügyben (Eur. Court HR, Series A no. 231-C) a panaszolt eljárás még folyamatban volt akkor, amikor a Bíróság meghozta az ítéletét. A kérelmező azzal érvel, hogy ésszerűtlen lenne, s az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében biztosított garanciák természetével ellenkezne, hogyha azon eljárás befejezését tűznék az elfogadhatóság előzetes feltételül, amely eljárás elhúzódását éppen panaszolja.

A Bizottság emlékeztet állandósult esetjogára, amely szerint az eljárás elhúzódására vonatkozó panaszok a Bizottság elé vihetők az adott eljárás jogerős lezárása előtt is abban az esetben, hogyha a kérelmező már kimerítette az eljárás elhúzódásával kapcsolatos jogorvoslati lehetőségeket (pl. No. 9816/82, Dec. 9.3.84, D.R. 36, p. 170).

A Bizottság megjegyzi, hogy 1992 júliusában, majd 1993. május 4-én a kérelmező ismételten arra kérte a Kerületi Bíróság Elnökét, hogy pere kapjon elsőbbséget. Továbbá, a kérelmező sikertelenül panaszolta az eljárás elhúzódását 1992. októberében és 1993. január 20-án az Igazságügy-miniszternek, 1993. február 22-én pedig a Legfelsőbb Bíróság Elnökének.

A Bizottság észrevételezi, hogy a Kormány nem mutatott rá semmilyen további jogorvoslati lehetőségre az eljárás elhúzódásával kapcsolatos panaszt illetően.

Ezen körülmények között a Bizottság úgy véli, hogy a kérelem nem utasítható el a hazai jogorvoslati lehetőségek kimerítésének hiánya miatt.

b. A Bizottság megjegyzi, hogy az eljárás 1984-ben kezdődött, s jelenleg is tart. Eszerint eddig összességében már tizenhárom évet ölelt fel.

A kérelmező úgy véli, hogy az eljárás elhúzódása túlmegy az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésében megfogalmazott ésszerű időn. A Kormány vitatja ezt.

A Bizottság emlékeztet arra, hogy a vizsgálandó időszak csak 1992. november 5-én kezdődik, amely időpontban az egyéni kérelem jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett (vö. Eur. Court HR, Foti and others v. Italy judgment of 10 December 1982, Series A no. 56, p. 18, para. 53). Az ezen időpont óta eltelt időtartam ésszerűségének megállapításához azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. A mérlegelendő időszak így négy év és hét hónap.

Az Egyezmény szerveinek esetjogában az "ésszerű idő" kérdésével kapcsolatban kidolgozott kritériumok fényében, valamint a Bizottság birtokában lévő valamennyi információra tekintettel a Bizottság úgy véli, hogy szükséges a panasz érdemének megvizsgálása.

Ezen okok miatt a Bizottság egyhangúan

ELFOGADHATÓNAK NYILVÁNÍTTJA A KÉRELMET az ügy érdemének előzetes elbírálása nélkül.

M.F. BUQUICCHIO
az Első Kamara
Titkára

J. LIDDY
az Első Kamara
Elnöke